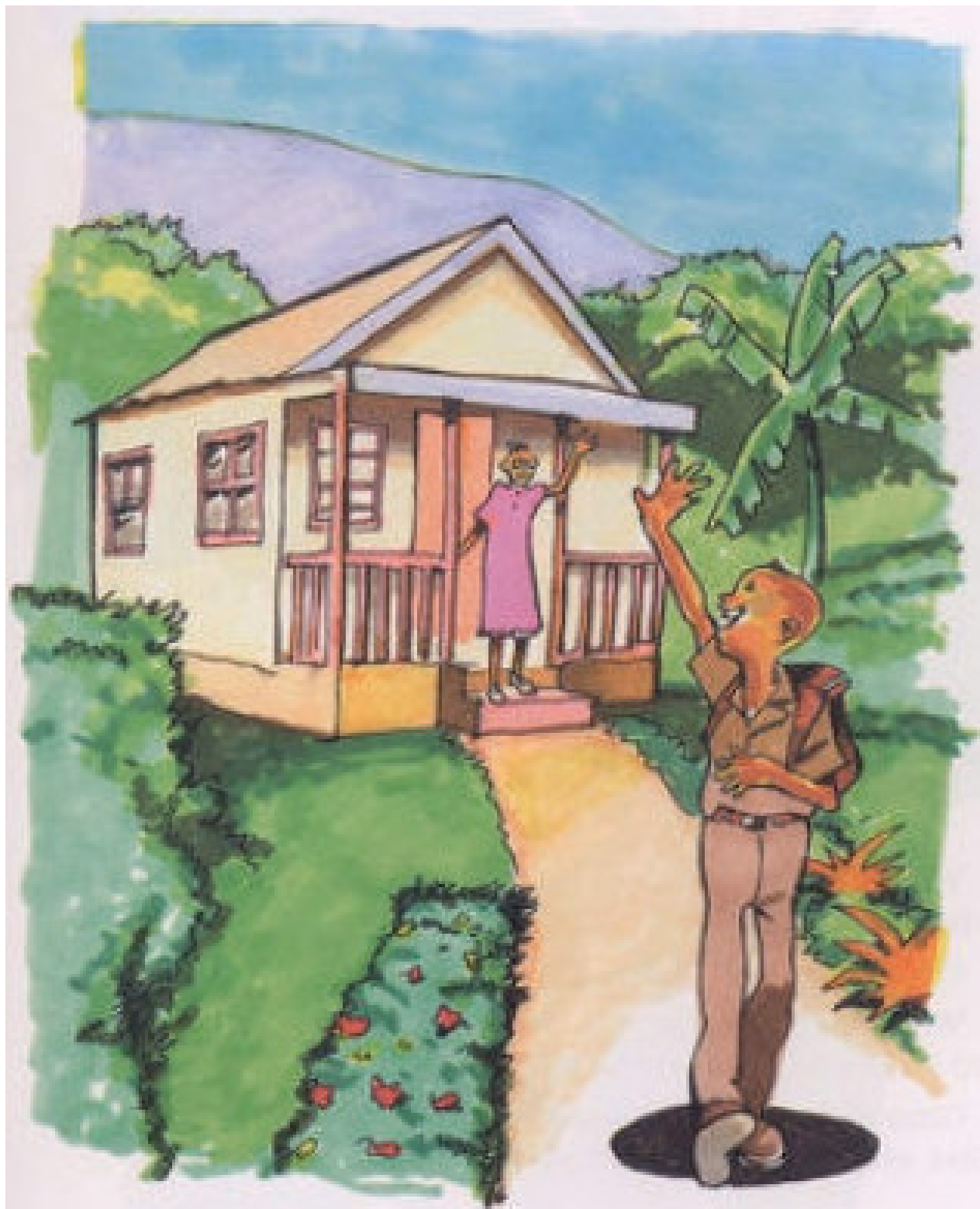

המכתב

סיפור קרל פיליפוטס – ציורים קלוויס בראון

קליוו לא אהב את בית הספר. לא פעם,
כשסבתא ליוותה אותו לפתח הבית, הוא
נפרד ממנה יפה, אבל לבית הספר לא הלך.
הוא הלך לשחק בכדור ולקטוף מנגו עם
ילדים אחרים, שגם הם לא אהבו ללכת
לבית הספר. סבתא לא ידעה על כך. היא
האמינה שכאשר הוא יוצא מהבית הוא
הולך ללמוד.

כשקליוו חזר הביתה נהגה סבתא לשאול
"איך היה היום בבית הספר, קליוו?"
והוא ענה "נחמד מאוד, סבתא." וכשהיא
שאלה אותו על שעורי הבית שלו ענה
"עשיתי אותם מיד אחרי הלימודים, סבתא."

מה כתוב בו.
הוא לקח את המכתב והביא לסבתא.
"הנה סבתא. המורה נתנה לי מכתב
בשבילך" אמר.
מובן שסבתא רצתה מאוד לדעת איך קליוו
מתקדם. היא פתחה מיד את המכתב
וקראה.
"עשרים יום! קליוו לא בא עשרים יום לבית
הספר?" חשבה כשקראה את הכתוב.
"קליוו! קליוו!" היא קראה מיד "כל יום
שלחתי אותך לבית הספר. אבל המורה
כותבת לי שכבר עשרים יום לא הגעת
ללימודים!"
קליוו לא ענה. הוא הוריד רק את ראשו.
סבתא התחילה לבכות. היא השתדלה מאוד
לעזור לקליוו. היא רצתה שהוא ילך ללמוד
ולהתקדם כדי שיוכל פעם להיות עצמאי.

סבתא האמינה שהוא אומר אמת. היא
חשבה שהוא לומד יפה.
אבל המורה הרגישה שקליוו לא כל יום
מגיע לבית הספר. היא גם ראתה שכל פעם
שהוא בא, הוא נראה מדוכא מאוד. יום אחד
היא נתנה לו מכתב לסבתא. קליוו לא ידע

"המורה" אמרה סבתה "כל יום שלחתי את
קליוו לבית הספר, אבל מסתבר שהוא לא
כל יום הגיע לכאן."
"אני יודעת. וכשהוא בא, הוא נראה מאוד
מדוכא."
שתיהן הביטו על קליוו וזה הוריד את ראשו.

גם קליוו התחיל לבכות. הוא הצטער
שסבתא בוכה. הוא אהב אותה מאוד.
למחרת סבתא הלכה יחד עם קליוו לבית
הספר. הם באו אל המורה.

"מדוע אינך רוצה לבוא לבית הספר, קליוו?"
שאלה המורה.
קליוו לא ענה אלא הוריד עוד יותר את ראשו
ושם יד בפיו.
"האם מישהו מפחיד אותך?" שאלה
המורה.
"לא, המורה" ענה קליוו.

"אז למה אינך בא ללמוד?" היא שאלה.

"כי הילדים צוחקים כשאני מנסה לקרוא"
אמר "הם יודעים לקרוא ואני לא."
"תוכל ללמוד לקרוא, קליוו. אם תרצה
ללמוד, תלמד. ילדים באמת לא עוזרים
בצחוק שלהם, אבל אני אעזור לך אחרי

הלימודים."
קליוו הפסיק לבכות והרים את ראשו.
"אם באמת תעזרי לי אחרי בית הספר,
אלמד, המורה. אלמד לקרוא אפילו טוב
יותר מאשר אלא שצוחקים."
סבתא והמורה שמחו לשמוע זאת. כולם
התחלו לחייך.

